

Teza: Stosunki radcy prawnego z klientem

Profesjonalny pełnomocnik zawsze jest zobowiązany do stawiennictwa na rozprawach. Jeżeli jest to niemożliwe, powinien usprawiedliwić przed sądem swoją nieobecność lub zapewnić zastępstwo. Sąd nie musi badać uszczerbku wynikającego z niestawiennictwa obwinionego, gdyż sama nieusprawiedliwiona nieobecność na rozprawach jest przewinieniem dyscyplinarnym.

Sygn. akt WO-102/15

ORZECZENIE

z dnia 15 marca 2016 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Bogusława Boyen

Sędziowie: SWSD Magdalena Śniegula /sprawozdawca/

SWSD Elżbieta Gajda - Krynicka

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Lecha Ciarkowskiego po

rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego P. R.

obwinionego o czyn z art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego - załącznik do uchwały nr. 5 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007r.

z powodu odwołania obwinionego i pokrzywdzonego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 8 września 2015r. sygn. akt D 36/2015

orzeka:

1.

zmienia pkt. 1 orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 8 września 2015r. sygn. akt D 36/2015 w ten sposób, że:

- z opisu czynu wykreśla zarzut „niestawiennictwa na rozprawie dnia 2 grudnia 2013r.”
- na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt. 3 ustawy o radcach prawnych wymierza karę upomnienia

2.

zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1.100 zł (słownie: jeden tysiąc i sto zł) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie dnia 8 września 2015r. po rozpoznaniu sprawy przeciwko P. R., obwinionemu o to że:

Zaniechał stawiennictwa na rozprawach w dniach: 2 października 2013r., 25 listopada 2013r., 2 grudnia 2013r. w sprawie o sygn. akt (...) przed Sądem Rejonowym w W.XXIV Wydziałem Cywilnym, pomimo przyjętego na siebie zobowiązania wobec W. T., którego miał na tych rozprawach reprezentować,

Co stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 10 Kodeksu etyki radcy prawnego;

Które to zachowania stanowią czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej w rozumieniu art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych oraz wyżej powołanymi przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego - załącznik do uchwały nr. 5 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007r.

Uznał radcę prawnego P. R. winnym zarzucanego mu czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 6 ust. 1 i art. 28 ust. 10 Kodeksu etyki radcy prawnego i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt. 3 ustawy o radcach prawnych wymierza karę pieniężną w kwocie 5000 zł (pięć tysięcy złotych) oraz na podstawie art.65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych wymierza dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na okres dwóch lat.

Ponadto sąd zasądził od obwinionego zwrot kosztów postępowania dyscyplinarnego w kwocie 2000 zł.

Od niniejszego orzeczenia odwołania wnieśli obwiniony oraz pokrzywdzony.

Obwiniony radca prawny P. R. zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1.

Obrazę przepisów prawa procesowego, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.

1)

424§1 pkt. 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez brak wskazania, na jakich dowodach sąd oparł się w zakresie ustaleń faktycznych oraz analizy poszczególnych dowodów w szczególności wskazania jakim dowodom sąd dał wiarę a jaki nie dał wiary

2)

Art. 366§1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy;

3)

Art. 7 k.p.k. w zw. z art. art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów

2.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że:

1)

obwiniony miał obowiązek stawiennictwa na terminach rozpraw, podczas gdy sąd jedynie o nich informował

2)

obwiniony miał obowiązek stawiennictwa na terminach rozpraw, podczas gdy nie wynikało to z umowy ani pełnomocnictwa

1) prowadzona przez obwinionego sprawa uznała uszczerbku poprzez jego niestawiennictwo

2) przyjęcie, że obwinionego z mocodawcą łączyła umowa zlecenia podczas gdy była ona zawarta z kancelarią (...) Sp. z o.o. Obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego przeczenia lub jego zmianę i uniewinnienie.

Pokrzywdzony W. T. wniósł o złagodzenie kary pieniężnej wobec radcy prawnego o połowę do 2500 zł. uznając ją za zbyt srogą.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika, co ustalił Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, że umowa zlecenia została zawarta pomiędzy kancelarią (...) Sp. z o.o. a W. T. . Jednakże pełnomocnictwo procesowe zostało udzielone radcy prawnemu P. R. (k20). Nie zostało ono odwołane ani wypowiedziane. Na podstawie udzielonego pełnomocnictwa radca prawny miał zastępować W. T. w sprawie ochrony dóbr osobistych, zapłatę zadośćuczynienia
1 odszkodowania.

Bezspornym jest, że radca prawny P. R. został prawidłowo powiadomiony o dwóch terminach rozpraw: 2 października 2013r. i 25 listopada 2013r. (dokumenty K 15-17). Radca prawny nie był na tych rozprawach (dokument K 3). Natomiast Okręgowy Sąd Dyscyplinarny błędnie ustalił, że radca prawny został powiadomiony i nie był na rozprawie 2 grudnia 2013r. Obwiniony kwestionuje, że w tym dniu odbyła się rozprawa, nie wynika to także z pisma nadesłanego przez sąd (K3) gdzie dwa razy powtórzono termin 2 października 2013r. ale nie wymieniono terminu rozprawy 2 grudnia 2013r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie ustalił na jakiej podstawie uznał nieobecność obwinionego radcy prawnego na rozprawie dnia 2 grudnia 2013r. o ile taka rozprawa się w ogóle odbyła.

Ponieważ wszystkie wątpliwości powinny być rozstrzygane na korzyść obwinionego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że fakt ten nie został udowodniony i nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego. W tym zakresie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny naruszył 424§1 pkt. 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez brak wskazania, na jakich dowodach sąd oparł się w zakresie ustaleń faktycznych oraz analizy poszczególnych dowodów w szczególności wskazania jakim dowodom sąd dał wiarę a jakim nie dał wiary. Jednakże w pozostałym zakresie ustalenie sądu I instancji są prawidłowe.

W takim zakresie nie nastąpiło także naruszenia Art. 366§1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy ani Art. 7 k.p.k. w zw. z art. art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że:

1)
obwiniony miał obowiązek stawiennictwa na terminach rozpraw, podczas gdy sąd jedynie o nich informował

2)
obwiniony miał obowiązek stawiennictwa na terminach rozpraw, podczas gdy nie wynikało to z umowy ani pełnomocnictwa

1) prowadzona przez obwinionego sprawa uznała uszczerbku poprzez jego niestawiennictwo

Wyższy Sąd Dyscyplinarny całkowicie popiera rozumowanie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, że udzielenie pełnomocnictwa procesowego jest równoznaczne z obowiązkiem stawiennictwa na rozprawach, bez znaczenia jest fakt, czego dotyczy sprawa sądowa. Bez znaczenia jest treść zawiadomienia sądu (informowanie a nie wzywianie), gdyż profesjonalny pełnomocnik w ramach przyjętych norm, zawsze jest zobowiązany do stawiennictwa na rozprawach. Jeżeli jest to niemożliwe, powinien usprawiedliwić przed sądem swoją nieobecność lub zapewnić zastępstwo. Sąd nie musi badać uszczerbku wynikającego z niestawiennictwa obwinionego, gdyż sama nieusprawiedliwiona nieobecność na rozprawach jest przewinieniem dyscyplinarnym.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przychylił się także do wniosku pokrzywdzonego o złagodzenie kary pieniężnej oraz pisma pokrzywdzonego z dnia 27 listopada 2015 r. zapewniającego o pojednaniu stron i wymierzył karę upomnienia biorąc pod

uwagę wyżej wymienione pisma oraz fakt, że chodziło o nieobecność na dwóch rozprawach a nie na trzech.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.